

Aar have haft fast Ansættelse paa Statsbanernes Værksteder, have denne Uges Ferie; men det betyder i Virkeligheden, at de skulle være ansatte i tre Aar, idet man har indført den Regel, at dette Personale i det første Aar, de arbejde paa Værkstederne, kaldes for „Ekstraarbejdere“, og i dette Aar have de ingen Ret til Ferie; saa nægter man dem denne Ferie, og de skulle altsaa som Følge deraf arbejde 3 Aar paa Statens Værksteder for at kunne faa Ferie og to Aar for at kunne faa Fripas, uagtet Fripas skulle udstedes efter et Aars fast Ansættelse. Jeg forstaaer ikke, hvad denne Karenstid, eller hvad jeg nu skal kalde den, i hvilken de ere ansatte som Ekstraarbejdere, skal til. Det er ganske almindelige Maskinarbejdere, Smede, Sadelmagere, Malere, Tømrere, Snedkere osv., og man vil meget snart paa Statsbanernes Værksteder kunne se, om disse Folk egne sig for Statsbanernes Arbejde, eller om de ikke gøre det, og gøre de det ikke, kan man jo slippe temmelig hurtigt af med dem. Jeg kan derfor ikke forstaa, hvad denne Tid som Ekstraarbejder skal til. Man kan lige saa godt ansætte dem fast straks, og naar det efter kort Tids Forløb viser sig, at de ikke ere anvendelige paa Statens Værksteder, maa man der gøre, som man gør i den private Industri, idet man saa afskediger dem.

Men jeg har dog en lille Fornemmelse af, at naar man ansætter dem som Ekstraarbejdere i et Aar, er det for derigennem at slumpe sig nogle Skillinger til. Man betaler en meget lav Begyndelsesløn i det Aar, idet man kun betaler 32 Øre pr. Time. Selv om det er ældre og dygtige Arbejdere i deres Fag, faa de dette Aar kun 32 Øre pr. Time. Det er vistnok Grunden; den synes jeg ligger saa lige for; en anden Grund kan jeg ikke skønne, der er. ¶Jeg har dog noget Kendskab paa dette Omraade, men jeg kan ikke paa nogen Maade se nogen anden Grund. Men desuagtet have disse Arbejdere, som maa staa og arbejde for denne forholdsvis lille Løn, ikke de Gøder, som man fra Administrationens Side stadig taler om, naar der kræves højere Løn. De have ikke Fripas, de faa ikke Ferie, og det faa de ikke en Gang i de første 2 Aar, de ere ansatte, saa man kan ikke sige, at Statsbanerne lønne godt, og henviser til, at disse Mennesker faa en Del af deres Løn som Emolumenter af den ene eller den anden Art. De faa dem ikke i de første Aar, de ere der, og jeg synes,

at det maatte kunne kræves, at Lønnen paa Statsbanernes Værksteder var i det mindste lige saa høj som paa de private Værksteder, men det er ikke Tilfældet. Gennemsnitslønnen paa Jernbanens Værksteder er kun 33,8 Øre pr. Time, medens den paa de private Værksteder er 37,8 Øre eller lidt derover. Jeg ved ganske vist, at vi have før faaet tilstillet en Statistik, der viste en større Gennemsnitsløn paa Værkstederne, men den kan absolut ikke passe. Man har vistnok der kun medtaget Akkordarbejderne, men ikke Timelønsarbejderne, dem har man klogelig skudt ud, thi hvis man havde medtaget dem, vilde Gennemsnitslønnen komme til at se ud, som af mig nævnt, 33,8 Øre, og ikke et betydeligt højere Tal, som jeg i dette Øjeblik ikke husker. Det er vistnok saaledes, at man ikke har taget det hele med, og derved faar større Tal ud, Tal, som vise Lønnen større, end den er. Men for at opnaa at komme til Jernbaneværkstedernes Kødgrøder skulle Arbejderne for det første underkaste sig et Lægetilsyn, der koster 5 Kroner. Jeg forstaaer nu ikke, hvad det skal til for en almindelig Værkstedsarbejder. Hvis man vil indvende, at det er nødvendigt for, hvis de senere ville ud i Togtjenesten som Fyrbødere eller fare med Skibe, vil jeg sige, at saa kunde man jo vente med Eftersynet, til den Tid kom, men at lade en almindelig Arbejder underkaste sig Lægeeftersyn og lade ham betale 5 Kroner af den lille Timeløn, som jeg nævnedes, forekommer mig aldeles urimeligt, i hvert Fald, at de selv skulle betale de 5 Kroner. Det kunde maaske gaa an, hvis Statsbanerne vilde være saa kulante at sige: Lad os betale det Gilde, men urimeligt er det, at Folkene selv skulle betale dem. Men dernæst skulle de skaffe sig en Hæderlighedsattest, den er noget i Smag med den, som straffede Personer skulle skaffe, naar de skulle søge Æresoprejsning. Den skal underskrives af to Mænd med Navn, Stilling og Bopæl, og den lyder saaledes: „Undertegnede bevidner herved, at N. N. er et i enhver Retning hæderligt og ædrueligt Menneske, der hverken har været straffet eller er behæftet med Gæld“. Det forekommer mig at være en noget mærkelig Historie. Tidligere skulde de, naar de søgte Arbejde paa Statsbaneværkstederne, afgive en Erklæring, om de vare Medlemmer af en Fagforening, det er nu strøget i Ansøgningsblanketten, men saa er denne Straffeattest traadt i Stedet. Det forekommer mig, at det er ganske uværdigt